

Şamlı Hafız

Tevfik Göksu

(1887–1965)

ÜSKÜDAR'DA DOĞDU. Babası Yüzbaşı Hafız Veli Beyin vazifesi sebebiyle yıllarca Şam'da kaldığı için, "Şamlı" lâkabıyla anılır oldu. Barla'daki Çeşnigir Camiinde imam hatiplik yaptı. Bediüzzaman buraya sürgün olarak geldiğinde, ona talebe oldu ve kâtiplik yaptı. Risalelerin gerek ilk olarak yazılmasında, gerekse çoğaltılmasında büyük hizmetleri geçti. Eskişehir ve Denizli hapislerinde Üstad ile beraber yattı. Barla'da vefat etti ve Barla mezarlığına defnedildi.

Nurun birinci kâtibi

Kimsenin bilmediği bir yurt köşesiydi Barla o zamanlar. Fakat beldenin kaderinde, evrensel bir iman hareketine beşiklik etmek varmış. Ve ezelden belli olan bu kaderi, bazı yüksek ruhlar uzaktan uzağa hissedermiş.

Bir gün, Bediüzzaman'ın yolu, beklenmedik bir şekilde, Barla'ya düştü. Ondan sonra da Barla'da beklenmedik şeylerin ardı arkası kesilmedi. Oraya geldiği gibi, Bediüzzaman, Şamlı Hafız'ı yanına çağırdı.

O gün, İlâhî kader, Şamlı Hafız Tevfik'e "Nurun Birinci Kâtibi" rütbesini taktı.

Zehra ana odun taşıyor

Hizmetin gecesi, gündüzü olmaz, Üstadın ne zaman "Yaz kardeşim" diyeceğini kimse kestiremezdi. Şamlı Hafız'ı Üstadın hizmetine veren eşi ise, onun işlerini kendisi görür, hattâ odunları beline yükleyip taşırdı. Bediüzzaman, onun bu hizmetini dualarla hatırlıyor:

Risale-i Nur'un telifi başında baş kâtip Şamlı Hafız Tevfik'in haremi merhume Zehra, ben Barla'da iken, Şamlı Hafız Risale-i Nur'u yazmasına çalışmak için, o merhume, Hafız'ın bedeline belinde odun taşımakla odun getiriyordu ve Hafızın işlerini görüyordu, tâ Nurları yazsın. Biz de o merhumeyi, o iyiliğine mukabil, Risale-i Nur'un vefat etmiş has talebeleri içinde o vakitten beri duamızda şerik ediyoruz, hem dua edeceğiz."

“Cennete Tevfik’siz gitmem”

Bediüzzaman’ın Şamlı Hafıza duası:

“Cenab-ı Hak Tevfik’e tevfik refik eylesin.”

Bir gün Üstad ona, “Kardeşim Hafız Tevfik,” demişti. “Ben yemin ediyorum, şimdi Cennetten bana davet vâki olsa, ben Tevfik’imi almadan gitmeyeceğim.”

* * *

“Yaz kardeşim,” der Üstad. Ve Hafız Tevfik yazmaya başlar. Onuncu Söz orada yazılmaya başlar ve orada biter. Bitince, Üstad “Elhamdülillâh, küfrün belini kırdık” deyince, Şamlı Hafız hayretler içinde kalır:

“Şaşarım aklınıza Üstadım. Dağ başında bir risale yazdınız, küfrün belini kırmaktan bahsediyorsunuz. Halbuki İstanbul’da harıl harıl dinsizlik kitapları basılıyor.”

Üstad “Ben de senin aklına şaşarım, ey Şamlı,” der. “Biz vazifemizi yaparız, Allah’ın işine karışmayız.”

Şamlı Hafızdan Üstada:

“Fakir kardeşiniz kendimi her an maiyetinizde hazır gibi farz edip, mübarek ellerinizi misk gibi koklayarak öper ve her namaz arkasında lisan-ı âcizîye yakıştığı kadar sıhhat ve âfiyetinizle beraber ömrünüzün izdiyadı hakkında Cenab-ı Hakka yalvarırım. . . . Efendim, zât-ı fazılanelerinden görmüş ve işitmiş olduğum âyet-i kerime ve hadis-i şeriflerin lezzeti hâlâ dimağımda yayılıdır. . . . Daima Cenab-ı Feyyaz-ı Mutlak ve Rabbü’l-Halk Hazretlerine el açıp tazarru ve niyaz etmekte ve dünyada bir daha mülâkat ettirmek için yalvarırım. ‘Yâ Rab! Ömrüm vefa etmez, bu arzuma muvaffak olamazsam, âhirette ayırma ve şefaatine mazhar eyle’ duası her gün vird-i zebanımdır.”

